

[Søren Andersen.]

fra et embedsmandsudvalg, der har arbejdet med henblik på at modernisere loven om børne- og ungdomsforsorg. Denne betænkning har den højtærede minister i al almindelighed fulgt, lige så vel som det nye lovforslag i hovedsagen bygger på samme principper som den nugældende lov, men loven er jo skrevet helt om, så der foreligger et ret betydeligt arbejde fra udvalget.

Lovens formål er at sikre, at børn vokser op under forhold, der sikrer en sund sjælelig og legemlig udvikling, og dette varetages med børne- og ungdomsværnene ude i kommunerne som de centrale led, der gør deres arbejde i forbindelse med en række lokale organer. Man har døbt dette led „børne- og ungdomsværnet“, fordi man ikke synes, at der er tale om et udvalg; navnet har hidtil været „børneværnsudvalget“, og man finder, at betegnelsen værn dels er bedre, dels bedre dækker arbejdet end den nuværende.

Det foreslås, at børne- og ungdomsværnene skal træffe selvstændige afgørelser om økonomisk støtte og overtage administrationen vedrørende forældrenes betaling. Det er noget nyt. Der er ingen tvivl om, at der heri ligger en betydelig forenkling i forhold til den nuværende togangsbehandling i udvalg og i kommunalbestyrelse, men på den anden side kan det jo ikke nægtes, at man kan have visse principielle betænkeligheder ved, at der her skabes en ny bevillende institution rundt om i vore kommuner.

Der foreslås ingen ændring i det hidtidige udvalgs sammensætning; reglen om dommeres og embedslægers medvirken i visse sager bibeholdes, men det er en kendsgerning, at der i dag er færre og færre af de gammelkendte tilfælde med misrøgt, medens man møder flere og flere tilfælde med psykologiske problemer. Det er grunden til, at lovforslaget vil udbygge den nuværende konsulentordning, som har virket ganske udmærket. Der har jo været større efterspørgsel efter konsulenterne, end de har været i stand til at overkomme. Nu ønsker man ordningen udbygget, så hele landet herigennem dækkes. Man ønsker det bl.a. under hensyn til, at hvor det drejer sig om sværere sager, kan nævnet allerede i selve sagsopstillingen søge støtte for at få de forskellige råd og i det hele taget de

forskellige oplysninger frem fra sociallæger, pædagoger og psykologer. Det foreslås også, at der for de nævnte sagers vedkommende skal tiltræde en pædagogisk eller psykologisk sagkyndig medhjælp. Det er jo i og for sig noget nyt, og man kan godt fælde en lille tåre og sige, at nu rykker man altså embedsmandsstyret lidt nærmere, medens den kommunale islæt svækkes, ikke mindst når man ser, at vel skal disse kyn-dige ikke have stemmeret, men har de anden opfattelse end det lokale børneværn, skal det protokolleres og meddelelse gives til landsnævnet. Dispensation kan gives for større kommuner, hvor man har sagskundskaben i selve nævnet, men lad mig som hovedpunkt i det alligevel sige, at med den ændring i sammensætningen, der sker, er det vist ikke let at komme uden om det rent sagligt.

I København er børneværnet jo organiseret på en anden måde, idet en stor del af myndigheden er henlagt til magistraten, som dog giver visse beføjelser til udvalg. Disse udvalg er altså bygget op på en anden måde i København. Ifølge lovforslaget er det tanken at harmonisere forholdene en hel del, så at de nævnte udvalg får myndighed i lighed med børne- og ungdomsnævnene i det øvrige land.

Lovforslaget opretholder ankenævnet for børne- og ungdomsforsorg som en administrativ ankeinstans. Fra 1954 har der været hjemmel til at anke til landsnævnet, men dette ankenævn sparer jo vore landsretter for et betydeligt arbejde, idet en meget, meget betydelig procent, 80 pct. og mere, af sagerne forliges her. Man ønsker fristen for ankenævnets behandlingstid sat op fra 1 til 2 måneder, og det er simpelt hen nødvendigt, hvis ikke det skal kræves, at ankenævnets medlemmer alle skal være bosat i København.

Et administrationsudvalg har tidligere holdt på, at visse sager vedrørende børneforsorgen skulle kunne indankes til amtet. Det drejer sig om plejetilladelser, det drejer sig også om bidragspålæggelser og hele indberetningssystemet. Disse sager tænkes nu henlagt til landsnævnet, medens indberetningssystemet ophæves. Jeg tror, at det er rigtigt, for det første fordi amterne ikke besidder børneværnskyndigt personale, og dernæst fordi det drejer sig om så få